

i en Bygning for en billigere Penge, men paa den anden Side, at denne Bygning ikke i almindelig Handel og Vandel er saa meget værd, som den i Øjeblikket staaer bogført for, synes jeg, det stemmer med god og sund Forretningspraksis saa hurtigt som muligt at nedskrive det bogførte Beløb saa meget, at man kommer ned til det, som Bygningen virkelig kan siges at være værd i Handel og Vandel. Det er Mening, at man vil gøre det i det kommende Finansaar og fortsætte i de følgende, indtil man er kommen ned til den virkelige Værdi. Og da det ikke har nogen Indflydelse paa Funktionærernes Tantieme at foretage en saadan forholdsvis større Afskrivning, mener jeg, der ikke kan være nogen større Betænkelighed ved at gaa ind paa dette.

Der har været plejet et Samraad angaaende en mulig Ændring i Forhandlingen af stemplet Papir, uden at der er kommet noget bestemt Forslag frem i saa Henseende. Jeg har det Indtryk, at man fra Udvalgets Side meget ønsker, at der skal være saa let Adgang som muligt til Køb af Stempelpapir. Der har tillige fra Udvalgets Side været nogen Kritik af, at Gevinsten ved Forhandlingen af Stempelpapir er en Del af Amtsforvalternes Løn. Spørgsmaalet om Amtsforvalternes Stilling er under Overvejelse, og jeg skal ogsaa gerne tage under Overvejelse, om man muligvis kunde ordne Salget af Stempelpapir paa en anden Maade, uden at jeg kan afgive forpligtende Løfte i saa Henseende.

Den ærede Ordfører omtalte Renten af de Beløb, Staten har indestaaende paa Folio hos Bankerne. Som ældre ærede Medlemmer ville erindre, er det et Spørgsmaal, der i mange Aar har været fremdraget i Tinget, at man ønskede, at Staten maatte kunne opnaa en større Rente af de Beløb, der indestode paa Folio hos Bankerne, end den halve pCt., Staten har faaet i mange, mange Aar. I tidligere Aar var det ofte meget store Beløb, der indestode paa Folio. I de senere Aar er dette indskrænket til det mindst mulige. Nu sørge vi altid for at have saa meget, som det paa nogen Maade er muligt, overført paa Sparekonto, hvorved vi faaer fra $3\frac{1}{2}$ pCt. til $4\frac{1}{2}$ pCt. Rente af Pengene. Saa vidt jeg husker, er det 16 Mill. Kr., vi have indestaaende paa den Maade i Bankerne. Men noget ere vi nødt til at have paa Folio, noget er det altid for Statskassen nødvendigt at have saaledes staaende, at det uden noget som helst

Varsel kan tages ud, og saaledes have vi noget staaende i Nationalbanken og de tre Privatbanker. I Fjor lykkedes det mig ved Forhandling med de tre store private Banker at faa Renten paa Folio sat op fra $\frac{1}{2}$ til 1 pCt. I Aar er det for øvrigt, efter at Konferencen med Finansudvalget var sluttet, lykkedes mig ved yderligere Forhandling med disse Banker at faa Renten sat op til 2 pCt. paa Folio, dog saaledes, at naar Diskontoen er under 4 pCt., skal Renten være $1\frac{1}{2}$ pCt. Jeg mener, at hermed er naaet, hvad der kan være Tale om at naa. Naar der skal være Tale om Penge, som staa for Statens Regning, og som med meget store Beløb kunne tages ud uden noget som helst Varsel, kan man ikke forlange, at Bankerne skulle forrente dem med den fulde Sparekasserente. Naar vi for disse Penge kunne faa en Rente af 2 pCt., som er det firedobbelte af, hvad vi have faaet gennem mange, mange Aar, mener jeg, at der er naaet alt, hvad det var muligt at naa. Jeg har da ogsaa tilsagt Bankerne, at naar de ville gaa ind paa den Ordning, skulde de have Fred i dette Forhold i 5 Aar, og, som sagt, Forholdet er altsaa nu saaledes sikret, at vi nu faaer 2 pCt. af Pengene, naar Diskontoen er 4 pCt. eller derover, ellers $1\frac{1}{2}$ pCt.

Den ærede Ordfører berørte ogsaa, at Kassebeholdningen skulde have en Indtægt i Henhold til den Lov om Afvikling af forskellige Gældsforpligtelser, som blev vedtagen i sidste Rigsdagssamling, og det forholder sig ganske rigtigt. Jeg skal benytte Lejligheden til at give Tinget Meddelelse om, hvorledes det er gaaet med Afviklingen af disse Gældsforpligtelser. Det stod mig ganske klart, da jeg forelagde Lovforslaget og arbejdede paa dets Gennemførelse her i Tinget, at der var et svagt Punkt ved Lovforslaget, dette: at naar vi nu vedtog at nedskrive Gælden til disse Beløb, som her var Tale om, havde vi jo til syvende og sidst ingen anden Sikkerhed for, at disse Beløb virkelig ogsaa kom ind i Statskassen kontant, end en Erklæring fra de vedkommende. Det vilde have været en uheldig Foranstaltning, hvis Følgen af Loven blot var bleven den, at vi i Tilfælde af kontant Betaling vilde nedskrive Beløbene, men Resultatet saa var blevet, at en stor Del ikke var kommen med de kontante Penge. Vi havde da ingen Magtmidler til at tvinge dertil. Men heldigvis er det gaaet godt. Det forekommer mig, at Resultatet af det hele maa siges at være tilfredsstillende. De